

„Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2024. XXVI. Évfolyam 1. szám

Farsang- Nagyböjt- Húsvét

Jézus megmossa Péter lábát

Szerző: Ford Madox Brown

"... fölkelt a vacsorától, levetette felsőruháját, fogott egy kendőt és maga elé kötötte. Aztán vizet öntött egy mosdótálba és mosni kezdte tanítványainak lábát..." (Jn 13, 4-5)

Farsangi bál (01.27) Fotók: Gábor Audio

Húsvét

Megfeszítették, meghalt és eltemették, de harmadnap feltámadt.
Ez a húsvét örök üzenete az embernek, ez adjon nekünk hitet és erőt elviselni a nehézségeket és bízni a megváltásban.

„Én vagyok a feltámadás és az élet.
Aki hisz bennem, ha meghal is, élni fog”
(Jn 11:25)

A feltámadt Krisztus öröme töltse be szíveteket, lelketeket!
Egyházközségünk nevében kívánok nagyon szép bensőséges áldott húsvéti
ünnepet

Szeretettel: Norbi atya

Áldott Húsvét Ünnepe

Húsvét a keresztény világ legfontosabb ünnepe, melynek üzenete a feltámadás reménysége, az újjászületés, valamint a megújulás lehetősége. Húsvét nem csupán az örökélet, de a lélek és a test megújulásának ígérete is egyaránt.

Kereszténységünk megélésével mindannyian részesei lehetünk Jézus halálának és feltámadásának. Annak kegyelme által állandóan bennünk van a lehetőség, hogy a jót akarjuk, a szépet keressük, és hogy a békesség megteremtésén közösen munkálkodjunk.

Áldott Húsvéti Ünnepeket és jó egészséget kívánok Kerekegyháza minden jóakarató lakójának!

Dr. Kelemen Márk
polgármester

„Ébredj lélek új öröme húsvét reggelén,
sötétség hatalmán úrrá lett a fény.
Nem rejti a sír mélysége, a Megváltó él,
újjászületett az élet, s benne a remény.

E szent öröm gyújtson lángot ma is szívünkben,
ragyogja be fényével, teljes életünket.
Van élet a halál után, aki hitben él,
léte már e földön, boldog újjászületés.”

Schvalm Rózsa

Az imádság éve

A Szentatya január 21-én, délben, Isten igéjének vasárnapján az Úrangyala elimádkozása után meghirdette az imádság évét. Ferenc pápa a következő szavakkal fordult a Szent Péter téren összegyűlt emberekhez: „Kedves testvéreim! A következő hónapok a szent kapu megnyitásához vezetnek bennünket, ezzel kezdjük majd a szentévet. Kérlek benneteket, fokozzatok imádságotokat, hogy felkészüljünk e kegyelmi esemény helyes megélésére, és megtapasztaljuk benne az Istenben való remény erejét. Ezért ma elkezdjük az imádság évét, melyet annak szentelünk, hogy újra felfedezzük, milyen nagy értéke van az imádságnak, és hogy feltétlen szükségünk van rá mind személyes életünkben, mind az Egyház és a világ életében.”

2024. hálaadó vigíliáján pedig így fogalmazott a Szentatya: „A keresztény ember, Máriához hasonlóan, a *remény zarándoka*. És pontosan ez lesz a 2025-ös szentév témája: »A remény zarándokai.« Kedves testvérek, érdemes feltennünk a kérdést: Róma készül-e arra, hogy a szentévben a »remény városa« legyen? [...] Az egyházi és civil közösség tanúságtételéről van szó; olyan tanúságtételről, amely nem annyira eseményekben, hanem életstílusban, az együttélés etikai és lelki minőségében nyilvánul meg. A kérdést tehát a következőképpen fogalmazhatjuk meg: munkálkodunk-e azon, mindenki a maga területén, hogy ez a város a remény jele legyen azok számára, akik itt élnek, és azok számára, akik ide látogatnak?”

Rino Fisichella érsek, az Evangelizáció Dikasztériuma prefektushelyettese: „Ahhoz, hogy a szentév olyan esemény legyen, amely lelkileg gazdagítja az Egyháznak és Isten egész népének az életét azáltal, hogy a remény konkrét jelévé válik, a keresztény reményre jellemző várakozás szellemében kell előkészíteni és megélni a közösségekben. Az imádság éve teljes mértékben megfelel ennek az igénynek.

Nem különleges kezdeményezésekből álló évről van szó, inkább kiváltságos időszakról arra, hogy újra felfedezzük az imádság értékét, a mindennapi imádság szükségességét a keresztény életben. Rá kellene találnunk arra, hogy miként imádkozunk, s főleg miként neveljük imádkozni ma, a digitális kultúra korában, hogy az imádság hatékony és gyümölcsöző legyen. Nem tagadhatjuk, hogy manapság mélységes igény mutatkozik a lelkiség iránt. Minél hangosabbá válik a technológia dübörgése, mely látszólag minden vágyunknak megfelel, annál mélyebbé válik az igény az igazi lelkiségre, mely segíti az embert találkozni önmagával létének igazságában és az Istennel való hiteles kapcsolatban.

Sokan vannak, akik mindennap imádkoznak; talán azt is megkockáztathatom, hogy mindenki imádkozik. Semmilyen statisztika sem tudna pontos számokkal és százalékos arányokkal szolgálni az embereknek erről a bensőjükben zajló eseményéről, hiszen egészen személyesen élük meg az ima sokszínűségét. Kezdve azoktól, akik gyors keresztvetést végeznek, egészen azokig, akik naponta részt vesznek a szentmisén, az imádkozás módjainak olyan széles skálája létezik, hogy senki sem tudja hiánytalanul összegyűjteni és megfogalmazni őket. A sebtében végzett imától a szórakozott imáig; a szemlélődő imától a bánat könnyeivel küzdő imáig...

Az imát nem gyömöszölhetjük semmilyen sémába, mert hitünket alapvetően meghatározza az, hogy a hívő egyén bensőséges és kizárólagos személyes kapcsolatban áll Istennel. Az imádság éve tehát ebbe az összefüggésbe illeszkedik. Az Úrral való kapcsolatot szeretné elősegíteni, és valódi lelki megpihenésre kíván alkalmat nyújtani. Olyan oázis megteremtésében szeretne segíteni, amely távol van a mindennapi stressztől, és ahol az ima a hitben, reményben, szeretetben élt keresztény élet táplálékává válik.

Ezt az évet a tanítványok Jézushoz intézett kérése fogja meghatározni: »Taníts meg minket imádkozni« (Lk 11,1). Valóban meg kell tanulnunk imádkozni, és az igazi Mester csakis ő

lehet: Jézus, az Isten Fia, aki a Miatyánkkal forradalmasította az emberi imádság világát. A »taníts meg minket imádkozni« jelmondat már önmagában ima, mely a szív mélyéből fakad, azzal a vágygal, hogy meghallgatásra találjon. Ehhez a kérőimához kapcsolódóan arra gondoltunk, hogy javaslunk néhány egyszerű eszközt, melyek többségét közösségeink már napi szinten használják. Tehát már ismert és gyakorolt imaformákat szeretnénk javasolni, hogy ebben az évben intenzívebben és gyakrabban éljük meg őket, s ezáltal az Úrral való kapcsolatunk elmélyüljön.” Forrás: https://oli.katolikus.hu/jo_gyakorlat/az-imadsag-eve-2024/

Szent Margit segít, hogy higgyünk a kimondott szó erejében

Árpád-házi Szent Margit ünnepén, január 18-án Udvardy György érsek búcsúi szentmisét mutatott be a veszprémi Szent Margit-templomban. Szentbeszédében arra buzdított, hogy Szent Margit példáját követve ragaszkodjunk a kimondott szavakhoz, vállaljunk engesztelést, és törekedjünk békekésztetésre Jézus Krisztus által.

Az evangélium a menyegzőre irányítja a figyelmünket. A menyegző, mely az ünnepi lakomát is jelenti, Isten országának megvalósulását hozza közel hozzánk... – Isten országát, ahol az ő parancsai, törvényei érvényesülnek mindenki szívében. Azt a képet állítja elénk, amely után mindannyian vágyakozunk, még ha a vágyainkat nem is mindig gondoljuk ilyen távolra mutatónak.

A menyegzőn a szüzek szerepe mindig kiemelkedő volt. „A szüzek jelenléte mindig hatékony jel, amely létrehozza, megvalósítja azt, amire utal a létük: Isten országát, végtelen szeretetét és jóságát. A szüzek jelenléte ezért mindig az ünnepet hozza közel hozzánk.” Példaként is állnak előttünk a hitben, bátorítást adnak mindennapi cselekedeteinkben, hiszen mindannyiunk cselekedete valójában Isten országának fényében válik értékessé, vagy tűnik értéktelenné....

Most egy, a népünkhöz, nemzetünkhöz szorosan kötődő szentre emlékezünk, Szent Margitra. Az ő közbenjárását kérjük.... Prédikációjában az ünnep kapcsán kiemelte: Szent Margit bátorít, segít, erősít bennünket abban, hogy higgyünk a kimondott szó erejében. Amit az igazsághoz ragaszkodva kimondtunk, azt Isten komolyan veszi, elfogadja. Margit életére vonatkozóan „a kimondott szavakat nem ő, hanem a szülei mondták ki. A népért, nemzetért való engesztelésül, mintegy felajánlasként. Ő ezt fölismerte, elfogadta, sajátjaként tekintett rá”.

A kimondott szó Isten teremtő szavából következik, abból merítkezik. Példaként látjuk ezt Szent Margit életében. Milyen jó, hogy a mai napon ünnepeljük ezt, „amikor itt van előttünk a nyitott Szentírás, Isten ígéje, ami mindig biztos, mindig igaz, mindig erős, mindig teremtő, mindig vigasztaló és mindig meghívó, de mindig felszólító is. Menj, és cselekedj hasonlóképpen!”

Szent Margit életében mindvégig tetten érhető az engesztelés gondolata, hiszen szülei is ezért ajánlották fel népünkért, nemzetünkért, jövőnkért, de maga is ezt vállalta.

„Az engesztelés Jézus Krisztus áldozatának igaz voltából merítkezik, mert Krisztus áldozata igaz, mert az egész világ számára üdvösséget eredményez, mert ő a Megváltó. Ez pedig azt is jelenti, hogy van értelme az áldozatnak, van értelme a küzdelemnek, és nemcsak annak, aminek látjuk közvetlenül célját, hasznát, értelmét, hanem annak is, ami a kimondott szóból következik és kötelez bennünket. Amikor már sok esetben nem marad más, csak a hűség”....

Sokszor úgy tűnik, azokat az áldozatokat, küzdelmeket vállaljuk, amelyeknek emberi szempontból látjuk a hasznát, értelmét, közvetlen eredményét. Az engesztelés nem ilyen.

Az engesztelésben a bizalom számít. Bízom az Atyában, és hiszem, hogy a kegyelem rendjében, amelyben összetartozunk, ez az áldozat képes életet fakasztani mások számára is.

Bízom Istenben. Bízom abban, hogy az ő országának törvényei számunkra életet jelentenek. Nincs olyan áldozat, amelynek ne lenne a kegyelem rendjében gyümölcse; nincs olyan küzdelem, ami mások számára ne hozhatna eredményt, áldást. Így tartozunk együvé. Kinek-kinek az áldozata, talán nem is tudjuk, mások számára kegyelmet, üdvösséget eredményez – hangsúlyozta a főpásztor.

Ragaszkodni a kimondott szóhoz hűségesen, örömmel vállalni az engesztelés művét és békét teremteni. Erre kaptunk meghívást..... Szentbeszéde végén e szavakkal buzdított: „Kérjük Szent Margit közbenjárását, szavainkhoz való ragaszkodásban, engesztelésben és a békeesség teremtésben.” A búcsúi szentmise zárásaként a főpásztor áldást adott a Szent Margit-ereklyével. Forrás: Veszprémi Főegyházmegye

Farsangi bál (2024.01.27)

A Vízkereszt utáni, de a böjti időszak előtti hetekben van hagyományosan a pihenés és mulatozás ideje. Ilyenkor a természet még nyugalomban van, a tavaszi munkák még váratnak magukra. Régen az esküvők, a táncmulatságok és a téltemetés időszaka volt a farsang.

2024. január 27-én tizenkilencedik alkalommal került megrendezésre az egyházközösségi farsangi bál, amelyre az a megtisztelő felkérést kaptuk, hogy mi legyünk az est műsorvezető házigazdái.

A farsangi mulatságra készülve gyakran felidéztek az elmúlt évek farsangjait. Szeretettel emlékeztünk mindazokra, akik már sajnos nem lehettek testben közöttünk.

Békétlenséggel teli világunkban kapcsolatainkat és közösségeinket az irgalom, a nagylelkűség és a megbocsátás tartja egyben. Napjainkban nagyon is időszerű az este mottója: „Boldogok a békeesszerszörök, mert őket Isten fiainak fogják hívni”

Mivel a bál hagyományosan batyus volt, az ételekről idén is a leányok és asszonyok, míg az italokról a legények és férfiak gondoskodtak.

A műsor ideje alatt a kicsi gyerekek óvónői vezetéssel, de szülői felügyelet mellett foglalkozáson vehettek részt. Kati néni vállalta a felügyeletet a szabad játék idejére, a játékokról a legifjabb házascsoport gondoskodott.

Ruskó Norbert plébános köszöntőjével kezdődött a program, majd a színpadi műsorszámokkal folytatódott.

Az ifjú házascsoport tagjai Bartos Erika meséjét adták elő. Az izgalmas, fordulatokkal teli történet a vidéki élet egyik legfontosabb eseményét, a disznótort mutatta be!

A három éve működő kerekgyházi templomi kiskórus Sági Szabó Ildikó szakmai vezetésével készült a rendezvényre. A hittanos gyerekek alkotta kis csapat rendszeresen szolgál a szentmiséken és a béli fellépést is örömmel vállalták.

Az Expertus csoport Kecskeméti Híradó című hírlap, 1914. február 6-i számában megjelent, Jászkerekgyháza többnyelvűségén csúfolódó írással kapcsolatos előadással készült.

„[A]mikor még nagyon nagyokat mulattak telente Kecskeméten az emberek, akkor meséltek a cselédek a konyhában a kukáliai farkasokról.

Az ernaótlén petróleum-lámpa világa elhalványodott a Kecskemét és a ma már a nép által is Jászkerekgyházanak nevezett falu közti úton üvöltő farkasok tüzes fényt lövellő szemeihez képest, amelyeket az udvar havas holdas téli csöndjéből betüzeskedni láttunk az ablaküvegen keresztül. Igen, ezek a farkasok voltak azok, amelyek csizmaszárig megették a kukáliai embert, meg másnap a kéményseprőt is, aki az úton menve épen rátalált az árván maradt pár csizmára, amelyből kievődött az embör, - de jöttek az ordas toportyánférgék s megették őt, a füstfaragót is. Nem maradt meg, csak a papucsca.”

A Kukáliai farkas-kaland című műsorszám a múlt század elei, Kecskeméti bulvár újságírás kezdeteit mutatta be! Hogy mi köze volt az újságcikkben leírtaknak a valósághoz? A kérdést nem nehéz megválaszolni annak, aki látta az előadást.

Tajti Dorka a tavalyi évhez hasonlóan ismét verssel örvendeztette meg a közönséget. A többi gyermek és felnőtt szereplőhöz hasonlóan bátran állt ki a színpadra és nagyszerűen adta elő műsorszámát.

A Szent Ferenc csoport tagjai Rejtő Jenő: Apósom a vezér című kabaréjelenetével készültek az ideai farsangra. Az előadás érdekessége, hogy a szereplők ezúttal az utolsó olvasópróbát

elevenítették fel. A kis füllentések által okozott nagy kavarodások ezúttal természetesen jól végződtek a bohózatban. De vigyázzunk, mert a mindennapokban ez nem feltétlenül van így!

Ruskó Norbert atya és a Zupka lányok: Zupka Bernadett és Zupka Andrea mindenkinek derűs perceket varázsoltak villámtréfáikkal, megalapozva a jó hangulatot a következő jelenethez.

A Gábor Imre Család Csoport lelkes, és vállalkozó tagjai egy tréfás mesével készültek a szórakoztatásunkra, melynek címe: A nagyhasú gazda. Szem nem maradt szárazon a mókás jeleneteknek és a kiváló színészi teljesítménynek köszönhetően.

Bizonyára önök is voltak már olyan helyzetben, amikor csak nehezen találtak meg valamit, vagy nem találtak magyarázatot egy-egy történetre. Az Ifi hittanos csoport tagjai egy rejtélyes, nehezen kinyomozható ügy felgöngyölítésére vállalkoztak. Bizonyára esélytelen lett volna a vállalkozásuk, ha a nyomozásban nem a világhírű Sherlock Holmes és tehetséges segédje Watson vállalta volna a főszerepet.

A színpadi műsor végén Ruskó Norbert plébános Úrral együtt mondtuk el az étkezés előtti imát, majd a közös vacsora következett.

Az est fénypontját idén is nyitótánc jelentette. Az első, 2004-es keringő óta, több mint 20 év telt el. Csősz Sanyi bácsival, nagykorúvá lett a nyitótáncos csapat kapcsolata.

Sanyi bácsi, hatalmas szakmai rutinnal és türelemmel, szükség esetén magasabb hangerővel, vagy bajusza alatt mosolyogva inspirálta a táncosokat. Különleges humorával, a tánchoz fűződő fiatalos lendületével mindig átsegítette a csapatot azokon a mélypontokon, amikor újra és újra megkérdőjeleződött, melyik a jobb és a bal láb.

Az idei tánc mottója: Mit is táncoljunk a bálon?

A nyitótáncokor már mindenkinek bizsergetek a lábai és szeretett volna táncra perdülni.

A Kukujszi néptáncgyűttes tagjai táncházba vitték a bátor vállalkozókat, kicsiket és nagyokat egyaránt, megalapozva a további mulatságot.

A báli belépők egyben tombolajegyekként is szerepet kaptak a késő esti sorsoláson. Idén is értékes tombolatárgyak találtak gazdára.

A bál hajnali kettő óráig tartott, de másnap délelőtt szeretettel várták vissza az energiától duzzadó, lelkes vendégeket egy kis takarításra.

A szervezők köszönik Kelemen Márk polgármester úrnak, a képviselőtestületnek és a Művelődési Ház dolgozóinak, hogy ez a szép este megszervezésre kerülhetett. Köszönet illeti meg mindazokat, akik az előkészületekben, a farsangi mulatságon vagy az utómunkálatokban szerepet vállaltak, illetve jelenlétükkel megtisztelték a rendezvényt. A szervezőknek idén is az volt a legnagyobb elismerés, hogy sokan eljöttek az egyházközségi farsangi bálra és az este keresztényekhez méltó jó hangulatban telt el.

Juhász István és Erika

Jubiláló házaspárok megáldása 2024. február 11.

Isten kegyelméből megértük az 55. házassági évfordulónkat. Megboldogult Gábor Imre atyának köszönhetően 1998 óta kerül sor a kerekegyházi római katolikus templomban a jubiláló házaspárok hálaadó szentmiséjére és megáldására. Bár mi 2005-ig voltunk csak kerekegyházi lakosok, a szíves meghívást azóta is élvezzük. Köszönjük!

A jubiláló házaspárok, így köztük mi is, érezhették a kiáradó hálás szeretetet, a hitből fakadó hatalmas kegyelmet, amit kaptunk. Itt a szertartás alatt, az ünnep alatt a főszereplő tényleg a Teremtő Isten és te voltál a feleségeddel, ahogy engedtéll a végtelen kegyelem érzésének. Hűség a hitedhez, feleségedhez, gyermekeidhez és korunkhoz mérten hűség az unokáinkhoz és a dédikéhez is. Még ha belegondolunk, van a történetben egy kis humor is, hiszen nehezen érthető, hogy mivel is érdemeltük ki, hogy minket, kettőnket ünnepeljenek, hisz nem tettünk érte semmit. Tanulság belőle: az ima fontossága. Kérjük és merjük kérni az Istent, s akkor tudunk majd igazán hálát is mondani minden ajándékáért! A levegőért, a házastársamért, a családomért, és ki ne hagyjam a keresztemért is. Bár nem a házasságra gondoltam, de ki tudja, talán arra is.

Még egyszer köszönjük Norbi atyának önzetlen szívből jövő szeretetét az ünnep megtartásáért, leszervezéséért és az egyházközösség szerető tagjainak közreműködését!

Lipótzné Marika és János

Szent Mihály kardja

Egy képzeletbeli titokzatos vonal köt össze hét monostort Írországtól egészen Izraelig, melyet Szent Mihály kardjának neveznek. Pusztán egybeesés? Ezek a szentélyek nagyon távol esnek egymástól, de egy nyílegyenes vonalon helyezkednek el a ma is látogatható kolostorok. A Szent Mihály vonalat nevezik az angyal kardcsapásának, amelyet az ördögre mért, hogy visszaküldje a pokolba. Ezen csapás „szent vonala” mentén hét kolostor épült az elmúlt évszázadok alatt.

Mintha vonalzóval húzták volna meg az Európát átszelő egyenes vonalat Írország és Izrael között. Sőt, a három legfontosabb kegyhely – a franciaországi Mont Saint Michel, az olaszországi Susa-völgyben a Szent Mihály-szentély és a garganói Monte Sant’Angelo szentélye – azonos távolságban is helyezkedik el egymástól. És ha ez nem volna elég, a vonal tökéletesen illeszkedik a naplemente vonalához a nyári napforduló napján.

Írország, Skellig Michael kolostora

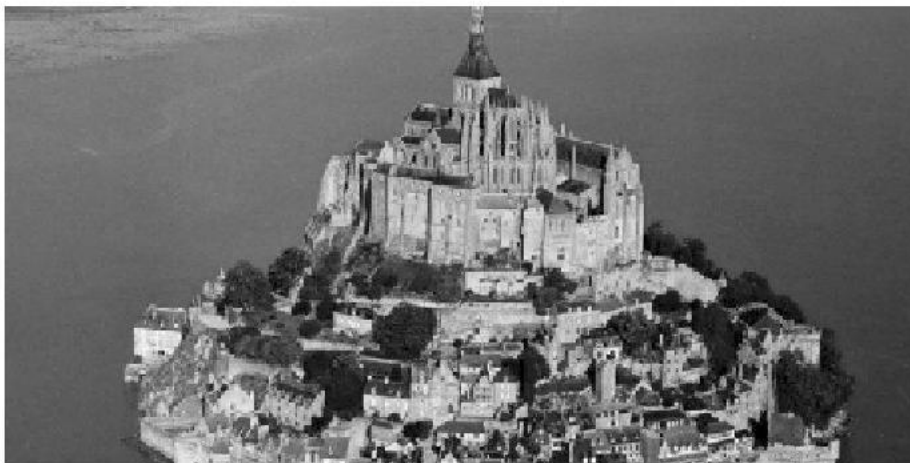
Ha kedvet kaptunk volna végigjárni a hét szentélyt, akkor Írország délnyugati partjáról, egy lakatlan szigetéről indulhatunk, ahol a Skellig Michael áll. Itt jelent meg Szent Patriknak Szent Mihály arkangyal egy legenda szerint. Az 588-ban épült kolostort a sziget első lakói építették a legmagasabb pontra, a Mihály arkangyal sziklájára.

Anglia, Saint Michael's Mount kolostor

A vonal ezután délnek veszi az irányt a következő állomásig, mely Angliában, a Saint Michael's Mount, mely Cornwall egy kis szigetén épült, mely csak apály idején közelíthető meg.

Egy újabb legenda szerint Mihály arkangyal 495 körül beszélt néhány halászhoz, arra kérve őket, hogy építsenek neki és a Megváltónak egy templomot.

Franciaország, Mont-Saint-Michel apátság

Aztán a vonal Franciaországban folytatódik, egy másik híres szigeten, a Szent Mihály hegyen, ahol Mihály arkangyal szintén megjelent. Szentélyének szépsége és a hatalmas öböl, amely a szigetet a normandiai part felől körülöleli, egész Franciaország egyik leglátogatottabb turisztikai helyszínévé teszi. 1979 óta az Unesco világörökség részeként jegyzik. Ezt a helyet

már a gallok idején erős miszticizmus hatotta át, mígnem 709-ben az arkangyal megjelent Szent Aubert-nek, az Avranches-i püspöknek, és azt kérte tőle, hogy építsen templomot a sziklára. A munkálatok elkezdődtek, de az apátság csak 900-ban, a bencés szerzetesek idején épült föl.

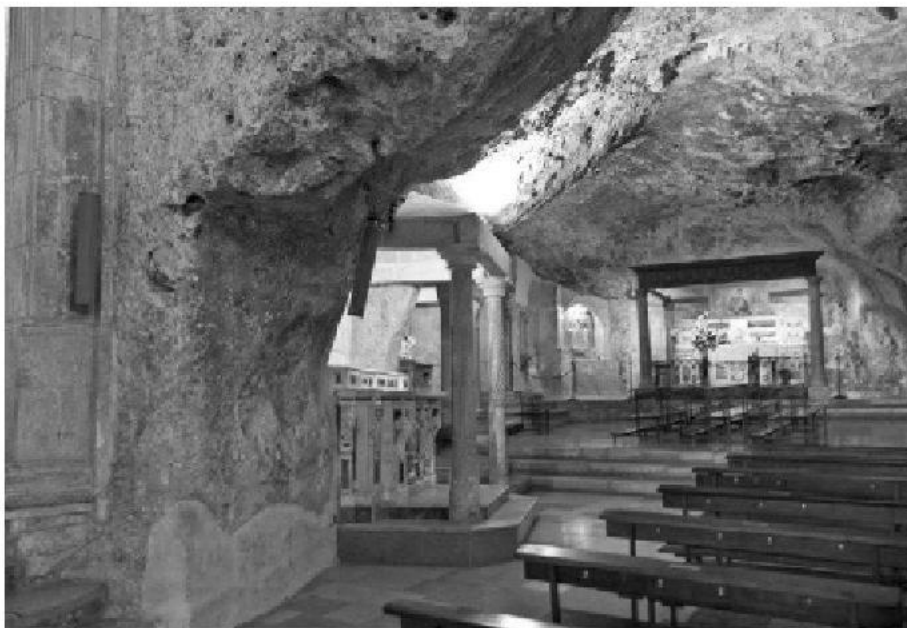

Olaszország, Piemont, Sacra di San Michele apátság

Több mint ezer kilométerrel távolabb, a Susai-völgy bejáratánál, az olaszországi Piemontban magasodik a negyedik szentély: a Chiusai Szent Mihály, más néven Sacra di San Michele apátság.

Az egyenes vonal egyesíti ezt a szent helyet a többi, Szent Mihály tiszteletére szentelt monostorral. Az apátság építése 1000 körül kezdődött, de a századok során új építményekkel egészítették ki.

A Benedek-rendi szerzetesek még tovább bővítették, hozzáépítve egy melléképületet is, ahol elszállásolták a Francigena utat bejáró, Franciaországból érkező zarándokokat.

Gargano hegység, Santuario di San Michele Arcangelo szentély

Gargano az olasz csizma sarkában található Szent Mihály barlang szentélye, amelyet nem emberi kéz szentelt fel, hanem maga az Arkangyal szentelte templommá. Egy olasz Gargano nevű nemes embernek nagy földbirtoka volt azon a hegyen. 490. május 8-án a szentéletű Lorenzo Majorano püspöknek égi jelenése volt, amikor hirtelen egy angyal jelent meg neki, aki ragyogóbb volt a napnál és így szólt a püspökhöz. „Én vagyok Mihály Arkangyal, aki állandóan Isten színe előtt állok. Ez a barlang az én szent helyem, én őrzöm és vigyázok rá, és itt mindig jelen vagyok. Úgy akarom, hogy az egész világ tisztelje ezt a kiváltságos helyet. Bizonyítani akarom, hogy minden, ami e helyen történik, Isten akaratából van, aki engem e hely pártfogójának és védelmezőjének tett meg. Ott a szikla hasadékában bocsánatot nyernek az emberek bűneikből. Amit ott kértek imádságban, megkapjátok. Éppen ezért menj, és a barlangot szenteld keresztény kultuszhelyé.”

2023. okt. 25-én az Irgalmasság Királya (Gyermek Jézus jelenés) így szólt: "Azt akarom, hogy ajánljátok fel országaitokat Hírvivőmnak (Szent Mihálynak), mert ha őt tisztelitek, akkor Engem és a mennyei Atyát is tisztelitek. Ő lesz az, aki az Atya nevében végrehajtja az ítéletet."

Ennek az ítéletnek az enyhítésére nagy segítség, ha egy ország fel van ajánlva Szent Mihály arkangyalnak. Az Úr Jézus és Szent Mihály arkangyal Garganóba hívta az engesztelő lelkületű imacsoportokat.

Magyarországot Szent Mihály arkangyalnak 2024. febr. 8-9-10. Mohos Gábor püspök atya ajánlotta fel.

Szent Mihály Arkangyal

„Az Anyaszentegyház fő védelmezője! Neked szenteljük Szentatyánkat, a püspököket, a papokat és az egész Egyházat, különösen Magyarországon, a mi hazánkban, hogy hűségesen vezessen minden nemzetet és minket is a Szentháromság Egy Istenben – Atya, Fiú és Szentlélek – a Vele való teljes egységre.

Isten nagyobb dicsőségére és a testvéri szeretet nevében Neked szenteljük a magyar nemzetet és államot, hogy a szívek igazi megtérése, az Isten elleni bűnök kiengesztelése, valamint az Isten törvényeivel összhangban lévő törvények és cselekedetek által Magyarország Jézus Krisztus és az Ő Szeplőtelen Édesanyja igazi királyságává váljon.

Szent Mihály arkangyal! A mennyei Seregek legfőbb Ura! Kérlek, segíts minket, magyarokat, hogy megismerjük, szeressük és engedelmesen teljesítsük Isten szent akaratát hazánk számára. Nemzetünk hozzon dicsőséget Jézus Krisztusnak, Magyarország jogos Királyának és Szűz Máriának, Isten Anyjának és a mi égi Édesanyánknak, Magyarország Szeplőtelen Királynőjének. Magyarország megtérése és Isten törvénye szerinti élete által segítse a többi sebzett nemzetet is az Istenhez való visszatérésében.

Állítsd meg a gonoszság minden támadását, különösen azokat, amelyek az emberek, a családok és a nemzetek megosztásához vezetnek. Védj meg minket minden haragtól, a gyűlölettől, a bosszúvágytól és az önzéstől! Esdj ki számunkra Istentől lelki erőt, hogy megbocsássunk ellenségeinknek, és készséget, hogy áldozatokat hozunk Isten dicsőségére, Krisztus szolgálatában.

Szent Mihály Arkangyal! Velünk együtt, a mi nevünkben is adj hálát Szűz Máriának Magyarország anyai és királynői védelméért. Adj békét a gyűlölet, a konfliktus és a háború által sújtott korunkban! Legyen a földi béke megtartó ereje az a béke, amely Isten törvénye szerinti életet hoz. Ébressz fel mindenkit nemzetünkben, aki az istentelenség álmába merült, hogy felébredjünk, hogy Veled együtt harcoljunk, a mi hatalmas védelmezőnkkel, Szent Mihály Arkangyallal. Adj nekünk bátorságot az ellenséggel való küzdelemhez a szentségi élet, a rózsafüzér imádkozása, az ima, az engesztelés és a virrasztás által, hogy meggyújtott lámpással a kezünkben várjuk az Úr érkezését! Amen.

Magyarország felajánlása Szent Mihály Arkangyalnak

Ebben az órában, országunkért könyörögjünk Hozzád. Kicsi ország vagyunk a Földön, de népünk szeret és tisztel Téged. A Te alázatod, és a Te örök hűséged a Mindenható iránt mindnyájunk számára példát mutat. Meghajolunk Előtted, ó Szent Mihály, az égi seregek szent Vezére és kincse! Hazánk nehéz, válságos helyzetben van, szorongatások és támadások között élünk. Belső viszályok és vádak rombolni akarják jóhírünket a világ előtt, beszennyezik Szent István és magyar szentjeink hitvilágát és földre akarják taposni hitünket és erkölcsünket, magyar értékeinket. Mindenhol rágalmak zúdulnak ránk. Hatalmad és védelmed alá helyezzük most nemzetünket, győztes harcodd erejében bizakodunk. Segíts, hogy bátrak lehessünk az ellenséggel szemben Jézus Krisztus zászlaja alatt! Segíts, hogy Jézussal és a Te erős karoddal egységben meg tudjuk védeni Nagyasszonyunkat, kiállva Őerte, aki a mi törvényes Királynőnk és égi Édesanyánk! Segíts a bátortalanoknak, kétkedőknek, hogy országunk valóban Szűz Mária Engesztelő Országga lehessen!

Védd meg kicsi gyermekeinket, a fiatalokat minden fertő, ártó hatástól, hogy Jézuséi lehessenek! Könyörgünk, védd meg tisztaságukat! Védd meg nemzetünket a válásoktól, az abortuszoktól, a gyermekek bántalmazásától, minden veszedelemtől, vérontástól és a háborútól, s minden gonosz szándéktól! Itt állunk Előtted, mélyen meghajolva, megrendült

szívvel. Kérjük, szent kardoddal érintsd meg vállunkat, hogy elteljünk a Te alázatos lelkületeddel és harcos bátor erőddel, ami a Mennyei Atya Szentlelkéből hat át Téged.

Szent Mihály Arkangyal, szépséges Herceg! Tekints Nagyboldogasszonyunkra, magyar szentjeink áldozatára és könyörgő imáinkra! Védeld minket minden gonosztól, és űzd el országunkból a sátán minden ártó hatását, csábítását, cselekedetét és minden kísértést az emberi szívekből! Hitéletünk megfogyatkozott. Kérünk, növeld bennünk és honfitársaink szívében, lelkében is a hit utáni erős vágyat és áhítatos imádást az Eucharisztia iránt!

Védeld meg papjainkat, a magyar Egyházat, bíborosunkat és püspökeinket, hogy szentként éljenek, és Jézus Evangéliumának nyomában járva vezessék gyermekeinket, a rájuk bízott lelkeket az Úrhoz! Oltalmazd állami vezetőinket is, és esd ki számukra a bölcsesség Lelkét, hogy Ő irányítsa őket minden döntésükben, hogy azok mindenkor szent akaratod szerintiek legyenek. Adj nekik bátorságot, hogy az árral szemben is a keresztény értékeket tudják képviselni népünk javára.

Jézusunk! Hálásak vagyunk, hogy itt lehetünk szent színed előtt és rendületlenül bízunk Szent Mihály értünk való küzdelmeiben! Köszönjük ezt Neked! Mennyei Atyánk, bizalommal kérünk, fogadd el a Szentlélek erejében és szeretetében Magyarországnak ezt a felajánlását Szent Mihály Arkangyalnak a végső idők e nagy harcában. Amen.”

Görögország, Symi szigete, Panormitis monostor

Görögországon keresztül halad tovább a szent vonal, ahol nemcsak a hatodik állomás Panormitis ortodox monostorát őrzi Symi szigete, de az arkangyal 3 méter magas szobrát is, amely az egyik legnagyobb Szent Mihály-szobor a világon. A legenda szerint, aki először alszik a szigeten, annak bizonyosan üzen álmában Szent Mihály. Nem kell mást tennie, mint

reggel kimenni a tengerpartra, ahol a pópa türelmesen meghallgatja az álmát, és megmagyarázza, mit üzent neki az arkangyal.

Izrael, Kármel hegyi monostor

A szent vonal Izraelben, a Kármel hegyi monostornál, Haifában ér véget. Ezt a helyet a görög-római kor óta tisztelik, keresztény és katolikus szentéllé építése a 12. századra tehető.

Az angyalok életéről nincsenek az emberekéhez hasonló életrajzi adatok. Történetük a teremtéssel kezdődött. Kegyelembe öltöztek, és próbára lett téve hűségük. Szabad akaratuk lehetővé tette a jók számára a hűséget, a lázadóknak pedig a bukást. A hűségesek jutalma örök boldogság, a bukottak számára a büntetés az örök kárhozat lett.

Szent Mihály, az égi seregek vezére és győztes harcosa, aki örök harcban áll a gonosszal, hogy megmentse a lelkeket a Mennyország számára. Írta: Berényi Kornélia. Forrás: Katolikus.ma, Fotók: Metropolita.hu

Böjt és önmegtartóztatás több, mint egyházi parancsolat

A bűnbánat időszaka, amikor mi, katolikusok, csakúgy, mint a keresztények szerte a világon, Urunk Jézus Krisztus szenvedésének és feltámadásának ünnepére készülünk.

Alig néhány hete még Jézus születését ünnepeltük, és az Egyház máris megkezdte a felkészülést, hogy társa legyen Krisztusnak a Kálváriára vezető útján. A templomi díszek komorabbá válnak, a napi a liturgiában olyan dolgokról hallunk, mint a bűnbánat, a megtérés, a vezeklés, az alamizsna, a böjt és az önmegtartóztatás.

Dom Prosper Gueranger bencés atya a „Liturgikus év” című könyvben (1887) így ír a nagyböjtről: „A nagyböjt kifejezetten a bűnbánatnak, a vezeklésnek szentelt idő, amit a hívek főleg a böjt révén gyakorolnak. A böjt nem más, mint önmegtartóztatás, melyet a hívek önként vállalnak bűneik engeszteléséért. Ezt általában a nagyböjti időszakban, az egyház általános törvényeinek engedelmességgel gyakorolják.”

Böjt és önmegtartóztatás – de miért?

XIII. Kelemen pápa 1759-ben így írt a böjti időszakról: „a bűnbánat azt is megköveteli, hogy böjttel, alamizsnával, imával és más jócselekedetekkel elégtételt adjunk az isteni igazságosságért”. Böjtünk célja nem az, hogy testileg legyengüljünk, vagy hogy lefogyjunk, hanem hogy átéljük az éhezés érzését. Olyan lelki úrt hozunk létre, amelyet csak Krisztus tölthet be. Szívünk mélyéből történő böjtben kifejezzük Isten iránti szeretetünket és elismerjük bűnösségünket Tudva azt, hogy bár méltatlanunk vagyunk rá, imádkozunk azért, hogy Jézus, aki értünk szenvedett és ontotta vérért, elfogadja felajánlásainkat.

Minden hamvazószerdán Joel prófétától hallgatjuk a következőket (Jo 2,12-13): „Ezt mondja az Úr: Késedelem nélkül térjete vissza hozzám teljes szívetekből, böjtölve, sírva és gyászolva. A szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat. Térjete vissza az Úrhoz, a ti Istenetekhez.” Vagyis nem a ruhánkat, hanem a szívünket kell megszaggatnunk, hogy igazi bűnbánatot tartsunk. Böjtölésünk ne az emberek számára legyen látható, hanem Istennek...

A böjt és az önmegtartóztatás az Egyház által előírt bűnbánati gyakorlat, amely bizonyos időszakokban és bizonyos napokon előírja az ételtől és az italtól való tartózkodást. Az önmegtartóztatás cselekedetei arra indítanak minket, hogy megszabaduljunk a világban lévő zavaró tényezőktől, hogy kifejezzük vágyunkat Jézus után, és hogy valamiképpen egygyé váljunk vele szenvedésében. Az önmegtartóztatás hagyományosan azt jelenti, hogy az ember nem eszik húst.

Bizonyára sokan emlékeznek a konyhában lógó naptárra, amelyen a hónap minden péntekén egy halszimbólum volt látható. A katolikusokat soha nem kényszerítették arra, hogy halat egyenek a böjtölés napjain, inkább azt írták elő, hogy kerüljék a húst. Míg az önmegtartóztatás az elfogyasztott ételminőségével vagy minőségével kapcsolatos, a böjt az elfogyasztott ételminőségére vonatkozik. Teljesen ellentétes az önmegtartóztatás és a böjt szellemével, ha nem eszünk bífsteget, ám degeszre esszük magunkat hallal.

A böjt a szentírásban

Az Ószövetségben Isten azt parancsolta Ádámnak és Évának, hogy ne egyenek a tudás fájáról, vagyis tartózkodjanak annak gyümölcsének fogyasztásától (Ter 2,17). Eszter királynő háromnapos böjtöt rendelt el magának és udvarának a zsidók megmentésére tett sikeres kísérletében (Esz 4,15). Jónás könyvében arról olvashatunk, hogy Ninive lakossága böjtölt, és

ennek következtében megszabadult Isten haragjától (Jón 3,4-10). Jézus maga mutatott példát a böjtről, amikor elvonult a pusztába, ahol 40 napon és 40 éjszakán át böjtölt (Mt 4,1-11). Jézust egész életében a szenvedés és az önmegtartóztatás jellemezte. Márk evangéliumában (2,18-20), amikor megvádolják Jézust, hogy tanítványai nem böjtölnek, így válaszol: „Böjtölhet a nászép, míg vele a vőlegény? Amíg velük a vőlegény, nem böjtölhetnek. De eljön az idő, amikor kiragadják körükből a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.” Akkor pedig, amikor már nem volt velük Jézus, az apostolok valóban böjtöltek, és hirdették is böjtölést az új keresztényeknek, ahogyan azt az Apostolok Cselekedeteiben leírtak is bizonyítják.

Hogyan változott a böjt gyakorlata

A böjt a második században lett a keresztény istentisztelet része. A zsidók már korábban tartottak böjtöt hétfőn és csütörtökön, a keresztények azonban a szerdai és pénteki napokat választották böjti napnak. Ugyanis a szerda Krisztus elárulásának, péntek pedig keresztre feszítésének napja. A negyedik századtól kezdve a szombati böjt felváltotta a szerdait, idővel pedig a szombati böjtök fokozatosan elmaradtak. A húsvét előtti böjtölés ezekben az évszázadokban szokás volt, ám a böjt hossza és mértéke változó volt. A 9. századig a böjt napi egyszeri étkezést jelentett, és akkor is csak annyi ételt lehetett fogyasztani, amely elengedhetetlenül szükséges az élethez. A böjtölők gyakran az el nem fogyasztott ételt a rászorulóknak adták.

Szent János ezt írja az 1Jn 3,17-ben: „Hogyan marad meg Isten szeretete abban, aki – bár bőven van neki a világ javaiból –, mégis, amikor látja, hogy testvére szükségét szenved, elzárja előle a szívét?” A filozófus Arisztidész 128 körül, amikor a keresztények életmódját magyarázza, így fogalmaz: ” És ha van közöttük olyan, aki szegény vagy szűkölködik, akkor két-három napig böjtölnek, hogy el tudják látni a rászorulókat a szükséges étellel.”

Hermész, egy 1-2. században élt író azt írja: „És miután kiszámoltad az aznapi ételek árát, amelyeket meg szándékoztál enni, add oda azt az özvegyeknek vagy az árváknak”.

Később pedig Szent Ágoston azt tanítja: „Amit a böjtöléssel megvonsz magadtól, azt add hozzá alamizsnádhoz” Manapság gyakran arra buzdítanak bennünket, hogy számoljuk ki a nagyböjt idején étkezésre el nem költött összeget, és tegyük be a „szegények megsegítésére” szolgáló perselybe.

A középkorra a liturgikus év során a böjti napok száma megnőtt, volt, hogy 70 napot is előírtak böjtölésre. A vasárnapok és az ünnepnapok soha nem voltak böjti napok. A 20. század közepéig a katolikus misekönyvek a böjtöt a nagyböjt hétköznapjaira, pünkösdre, mindenszentek előestéjére, szeplőtelen fogantatás ünnepére és a karácsonyi időre írták elő. Minden pénteken, hamvazószerdán, mennybemenetel és karácsony vigíliáján önmegtartóztatást írtak elő a híveknek. Mindez azonban idővel megváltozott.

1966-ban Szent VI. Pál pápa *Paenitemini* kezdetű apostoli konstitúciója jelentősen módosította a böjt szabályait, néhány korábbi gyakorlatot megerősített, de bizonyos döntési szabadságot is adott a nemzeti püspöki konferenciáknak szerte a világon. Pál pápa változtatásait az 1983-as kánonjogi kódexbe építették be.

Mind az önmegtartóztatást, mind a böjtöt megköveteli az egyház hamvazószerdán és nagypénteken egyaránt. Ezekben a napokon háromszor szabad érkezni, és egyszer lehet jól lakni. Az önmegtartóztatás minden 14 év feletti katolikusnak kötelező, 18 év és 60 év között.

A kánonjog, a katekizmus, az egyház előírásai, valamint az amerikai püspökök „Bűnbánati gyakorlatok a mai katolikusok számára” című dokumentuma részletesen kifejti böjti

kötelezettségeinket. Nagyböjt előtt a legtöbb katolikus egyházközség hangsúlyozza a böjt és az önmegtartóztatás szabályait. Szentáldozás előtt kötelező egyórás böjtot tartani.

A nagyböjtben a pénteki önmegtartóztatás mellett minden péntek a vezeklés napja is egyben. (Kánonjog, 1250. sz.: „Bűnbánati napok és idők az egész egyházban az év összes péntekjei és a nagyböjt ideje.”). Az 1253-as kánon szerint „a püspöki konferencia pontosabban is meghatározhatja a böjt és a hústilalom megtartását, továbbá egészében vagy részben helyettesítheti is a hústilalmat és a böjtot a bűnbánat más formáival, főként a segítő szeretet cselekedeteivel és vallásos gyakorlatokkal”. Az Egyesült Államok püspökei hamvazószerdán és nagypénteken fenntartották a böjt és az önmegtartóztatás kötelezettségét, csakúgy, mint a az önmegtartóztatást a nagyböjti pénteken. Az amerikai katolikusoknak lehetőségük van arra, hogy a nagyböjten kívüli pénteki napokon másfajta bűnbánati formát gyakoroljanak a hústól való tartózkodás helyett. A püspökök a pénteki önmegtagadásra, valamint a felebaráti szeretet és irgalmasság cselekedeteire teszik a hangsúlyt, miközben felidézik Krisztus szenvedését. Forrás: SimplyCatholic Fordította: Kántorné Polonyi Anna

Ökomenikus mamakör

A januári imahéten Norbi atya hirdetése kapcsán jutottam el a fiatal édesanyák összejövetelére, amelyet a Szent Imre közösségi házban tartottak.

Ezennel gyermekeik nélkül jöttek össze visszatekintésre, hálaadásra.

Szentlélek hívással, énekes gitárkísérettel kezdtek, majd ezt követően a havi Életige felolvasása következett. Ezután a Szentlélek indítására saját szavakkal imádkoztak. Közösen az Úr imádságával kértük, hogy minden ember megismerje Isten szeretetét.

Érdeklődésemre a kezdetekről és együttléteikről készségesen lelkesen beszéltek.

Óvodás szülőként ismerték meg egymást Kissné Olgyay Gitka és Landerholm Eszter. Eszter kezdeményezte, hogy jöjjenek össze alkalmanként a 3 évnél fiatalabb gyermekeikkel. Ez 2019-ben az Ökumené hetében volt. A kezdetben maroknyi csapat kovászként növekedett mára 10-14 családdá, 40-45 gyermekkel. Az együtt töltött időt két hetente mindig más-más család otthonában tartják, 3 éven aluli gyermekeikkel. A tanszünetekben a nagyobb gyermekeiknek próbálnak közösségi és hitbéli élményt nyújtani.

Van köztük más felekezethez tartozó, de ez nem okoz feszültséget, hogy a hitükről beszéljenek. Meghallgatják, elfogadják egymást.

Együttlétük középpontjában a Biblia áll. A Szentírási rész olvasása után megosztják egymással gondolataikat, a Lélek vezetésére hagyatkozva. Arról tesznek tanúságot hogyan tapasztalták meg hétköznapjaikban az ima erejét, ezáltal hitükben is támogatják, erősítik egymást. Fontosnak tartják, hogy a várandós édesanyákért imádkozzanak. A gyermekágyasoknak Komatálat visznek.

Jelen vagyunk egymás életében - így fogalmazznak. Megosztják egymással tapasztalataikat, hogyan élnek meg a nehézségeket, betegségeket. Mivel megértő fülekre találnak, őszintén ki tudják önteni a lelküket. Elfogadóak, ítélettől mentesek egymás iránt.

A mamakör nyitott az érdeklődő kisgyermekes anyukák számára.

SÓ ÉS KOVÁSZ VAGYTOK, ebben az értékvesztett világban!

Köszönöm a befogadást, a megosztásokat.

Weninger Antalné

Nagyböjti lelkigyakorlat Vangel Imre atyával

Nagyböjti lelkigyakorlat 2024.02.23. (péntek)

Advent és húsvét, mindig a megtérés időszaka. Ilyenkor egyházunk a lelkiismeret megvizsgálására hív meg bennünket. Amit jól tettünk, azt folytassuk, vagy fokozzuk, amit rosszul tettünk, azt javítsuk ki!

A Nagyböjt a keresztségünkre is felhívja a figyelmünket, ezáltal a megváltás kegyelmét hozza közelebb hozzánk, amit így jobban be tudunk fogadni.

Lelkigyakorlat alatt, mindig felemerül a kérdés: Mit kell változtatnunk az életünkön?

- Életvitelünkön kell-e változtatni?
- Személyekhez fűződő kapcsolatunkon kell-e változtatni?

Életvitelünk.

Jó-e az a meder, amelyikben az életünk folyik?
Az időnket mire fordítjuk?

Három alapképességünket kell megvizsgálni.

1. **Értelmi képességünket.** Mire használjuk értelmünket, emberi kapcsolatunkat?
2. **Érzés világunkat, vágyainkat.**
3. **Akarati képességünket.** Akaratunk dönti el cselekedeteinket, bár érzésvilágunk is befolyásolja. Jézus az ellenségszeretetre is hív minket, amivel érzésvilágunk ellenkezik, de akaratunkkal le tudjuk győzni. Ő maga a keresztfán mutatott példát, hiszen ellenségeiért imádkozott. A világ sajnos ezzel teljesen szembe megy, hiszen gyűlöli az ellenséget, el akarja pusztítani azt. (lásd. Most is zajló háborúk.) Ezért van rengeteg szenvedés, baj a világban, ezért vannak özvegyek és árvák, rokkantak, lelki sérültek. Magyarország nem szállít fegyvert, segíti a menekülteket, nem szítja a háborút. Ehhez az érzésvilágunknak teljesen el kell hallgatnia.

Minden élethelyzetben keressük annak a megoldását, hogy hogyan tudunk abban a szeretet formában élni, amire Isten teremtett bennünket! Dicsérettessék a Jézus Krisztus! Lejegyezte:

Kaldenekker Olivér

Nagyböjti lelkigyakorlat 2024. 02. 24. Szombat

Tegnap arról elméltünk, hogy a Nagyböjti időszak alkalmas arra, hogy áttekintsük életvitelünket, és ahol változtatni, javítani kell, megtegyük. –kezde Vangel Imre atya lelkigyakorlatunk második elméltetését.

A mai napon az istenkapcsolatunkban arra koncentráljunk, hogy hogyan reagálunk a bennünket ért csapásokra. Lehet, hogy anyagi veszteséget szenvedünk, hozzátartozóinkat veszítjük el, főként ha egy szülő veszíti el gyermekét, és ugyancsak fájdalmas veszteséget okozhat egy baleset. Háború van a világban, mi főleg az ukrán és izraeli háborúkról értesülünk. Vannak olyan körök, akik szítják a konfliktusokat, mert komoly anyagi hasznot remélnek, és nem törődnek az emberi veszteségekkel, lelki sebekkel. Mindezt a sokféle fájdalmas veszteséget meg kell tanulnunk feldolgozni.

Az advent és a nagyböjt hosszabb ideig tartó időszak egyházunk életében, amely alkalmas arra, hogy feldolgozzuk ezeket a csapásokat. Életvitelünket vizsgálat alá kell vennünk, mert szükségünk van folyamatos érlelődésre, előre haladásra, mert enélkül veszteséivé válunk az életnek, nemcsak a vallási, hanem emberi életünkben is. Egyetlen életünk van, amit Istentől nyerünk. mit tudunk kezdeni ezzel az élettel?

Ma arról az evangéliumi jelenetről elmélkedünk, amikor Jézust megkérdezték, melyik a legfőbb parancs a Törvények közül? Jézus két Mózesi könyvből választja ki a feleletet: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és minden erődből, és szeresd az embertársadat, mint önmagadat.

Ma a fő parancs első részére koncentrálnak.

Van egy sorrend a szeretetre vonatkozóan egy családban: első a házastárs, azután a gyerekek. A gyermekek legjobban a szüleiket szeretik, majd testvéreiket és ezután jönnek a többiek. A házassággal változik ez a sorrend, első helyre a házastárs kerül. Sok friss házaspár inkább albérletbe költözik, hogy megszokhassák egymást, és egymásba vetett szeretetüket megerősíthessék.

Az Isten iránti szeretet nem azt jelenti, hogy ennek a sorrendnek az elején van az Isten, hanem e fölött van. Ő felette áll mindennek, nem kerülhet egy sorba az emberek iránti szeretettel. Isten jobban kell szeretni, mint önmagunkat, és jobban, mint másokat.

Sok évig tanítottam hittant, egyszer fordult elő, hogy egy harmadikos kislány odajött hozzám, és azt mondta: Tisztelendő bácsi, én anyukámat jobban szeretem, mint Istent. Nagyon megdöbbsentem, mert láttam, hogy megértette, hogy miről volt szó a hittanórán. Ezt válaszoltam neki: Ugye, Istenhez imádkozol anyukádért, és nem anyukádhoz Istenért. Hogy ez feltűnt neked ez mindenképpen nagyon jó. Ha Istent szeretjük, mindenképpen, akkor tud Isten úgy megjelenni az életünkben, hogy az életvitelünk a helyére kerül. A javainknál Isten legyen a minden!

Megéltem életemben, hogy amit a háború nem vitt el az emberektől, azt mások elvették tőle. Bármelyik napon juthatunk olyan helyzetbe, hogy a talajt elveszítjük a lábunk alól. De van egyvalaki, akit soha nem veszíthetünk el. Minden házasságban az egyik házastárs előbb megy el, mint a másik. Bármelyikünkkel előfordulhat, hogy elveszíti a társát. Az életben maradó teljesen magára maradhat, nem találja a helyét, mert esetleg mindent a házastársa intézett.

Bármikor előfordulhat velünk egy súlyos baleset. Ha útnak indulunk, nem lehetünk biztosak abban, hogy épségben hazaérünk. Papi életem során kétszer ért baleset, ahol totálkárossá vált az autó. Az egyik baleset az életembe is kerülhetett volna, de mivel be voltam kötve, semmi bajom nem lett. Isten mindig velünk van, Ő soha nem hagy el bennünket.

Ha Isten a minden a számunkra, akkor ezeket a nehéz helyzeteket kezelni tudjuk, rábízzuk az életünket, mindazt, amink van, amik vagyunk, nem roppanunk bele. Tehát ez a megoldás az életünkre:

Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és minden erődből! Lejegyezte:

Mongyi Kornélia

Nagyböjti lelkigyakorlat 2024.03.25 Vasárnap

A lelki gyakorlat 3. és egyben utolsó napján az atya az egymás iránti empátiát, segítőkészséget és az emberi kapcsolatok ápolását hangsúlyozta. Két alapelvet emelt ki:

1. „ Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből!”
2. „Szeresd embertársadat, mint önmagadat!”

Szükségesnek tartja a saját életünkben való „rendrakást” és a kellő változások meghozatalát. Fontosnak tartja önmagunk elfogadását olyannak, amilyenek teremtett az Úr, de ugyanúgy kell elfogadnunk felebarátunkat is. Külön kiemelte a gyermekek befogadását. „Aki befogad egy gyermeket, Jézust fogadja be.”

El kell tudnunk fogadni Isten akaratát, szembe kell néznünk az élet folyamán ért nehézségekkel, mint amilyen a betegség, szegénység, szeretteink elvesztése. Szorgalmazza a szentmiséken való aktív(abb) részvételt, az énekekbe való bekapcsolódást, hiszen imádságunk alatt a bennünk lakó Jézushoz is imádkozunk, de a felebarátunkban lakó Jézushoz is imádkoznunk kell. Mindannyiunkban ott van Jézus, ezért kell törekedni a közösség ápolására

(családcsoportok, hívőközösségek). Aktívan részt venni a szentmisén azt jelenti, hogy az angyalok seregével, szentekkel együtt dicsérjük Jézust, az egész Szentháromságot. Így tudjuk feldolgozni a súlyos veszteségeinket. Ez a halálunkra való felkészülés, amikor ugyanis mindenüktől meg kell válnunk, még a testünktől is, így jelenünk meg Isten előtt, de ő kárpótol minket és teljes igazságot szolgáltat. Szeretteink elvesztésekor vigasztaljon minket a feltámadás reménye. Lejegyezte:

Hajdu Oszkár

Találkozás a keresztúton

Mária Jánossal együtt a Kálvária oldalán vezető úton áll, az árnyékban. Halottsápadt, nagyon kimerült. Ruhája sötétkék, majdnem fekete. János részvétellel nézi. Az ő arca is színtelen, szeme fáradt, tágranyílt, haja összekuszált, arca beesett, mint egy betegé. Ott van a többi asszony is: Lázár két nővére, Alfeus és Zebedeus felesége, Zsuzsanna Kánából, a ház asszonya és még néhányan mások. Figyelik az utat, hogy jön-e az Üdvözítő.

Amikor feltűnik Longinus, Mária az út közepére megy, Jánossal, aki a könyökénél támogatja őt. Csak akkor áll félre, amikor Longinus odaér. Longinus nézi őket, és a fejét csóválja. Mária igyekszik átmenni a gyalogos katonák között, de azok visszatartják őt lándzsájuk nyelével. A csőcselék köveket dobál az asszonyok felé, és kiáltozik:

– Gyorsan! Holnap húsvét. Mindent be kell fejezni az est leszállta előtt! Bűntársak! Törvényünk kigúnyolói! Elnyomók! Halál a betolakodókra és Krisztusokra! Szeretik őt! Mennyire szeretik! De vegyétek! Tegyétek őt átkozott városotokba! Nektek adjuk őt! Nem akarjuk őt! A hullát a hullának! A leprást a leprásoknak!

Longinus beleugrat a csőcselékbe, s az elmenekül. Ott áll egy negyven-negyvenötévesnek látszó erős cirenei földműves két fiával és szamár által vont kocsijával. Longinus odakiált neki:

– Ember, gyere ide! Látod ezt az embert? – kérdi, Jézusra mutatva. Látja ekkor, hogy Mária könyörög a katonáknak, hogy engedjék Fiához. Megkönyörül rajta, és odakiált:

– Engedjétek át az Asszonyt! – majd ismét a cireneihez fordul. – Nem tud tovább menni így megterhelve. Te erős vagy. Vedd a keresztjét, és vidd fel a csúcsra!

– Nem tehetem... Szamaram csökönys... és a gyerekek nem bírnak vele... Longinus azonban azt mondja:

– Menj, ha nem akarod elveszteni a szamarat, és büntetésből húsz csapást kapni! Erre a cirenei nem mer többé ellenállni. Odakiált a gyerekeknek:

– Menjetek azonnal haza! És mondjátok, hogy én is hamarosan jövök – és Jézushoz megy. Épp akkor ér oda, amikor Jézus Anyja felé fordul, akit csak most lát feléje jönni, mert annyira lehajolva járt, szinte becsukott szemekkel, mintha már vak lenne. Felkiált: – Mama!

Ez az első szava azóta, hogy megkínózták, és kifejezi szenvedését. Mert ebben a kiáltásban benne van minden lelki, erkölcsi és testi fájdalma. Olyan, mint az egyedül haldokló gyermek kiáltása a hóhérok és kínzások közepette.

Mária a szívére szorítja kezét, mintha szúrást érezne, és megremeg. De magához tér, felgyorsítja lépteit, és miközben Gyermeke felé tárja karját, gyötört hangon felkiált:

– Fiam! – olyan hangon mondja ezt, hogy meghasad a szíve annak, aki hallja. A rómaiakon is látszik a részvét, és a cirenei is. Látja, hogy Mária nem ölelheti át Fiát a kereszt miatt, azért siet leemelni a keresztet Jézusról. Oly gyengéden teszi ezt, mint egy atya, hogy ne üsse meg vele a töviskoronát, és ne horzsolja fel sebeit. Közben Mária is leereszti a kezét, és igyekszik rámosolyogni Fiára, miközben remegő ajka issza könnyeit. Jézus is igyekszik visszamosolyogni rá felduzzadt, sebes ajkával, csókjára vágyakozva.

De Mária nem tudja megcsókolni Gyermekeit... A leggyengédebb érintés is gyötrelmet okozna összeroncsolt testének, ezért tartózkodik tőle. Csak lélekben csókolja meg egymást a két gyötrődő lélek.

A dühöngő tömeg alulról nyomást gyakorol a menetre, amely ismét tovább megy. Az Anyát a hegy oldalához nyomják, megvető szavak közepette. A cirenei Jézus után viszi a keresztet. Jézus most könnyebben halad, de erősen liheg, és kezét gyakran a szívére szorítja, mintha hasító fájdalmat érezne.

Mária visszavonul az asszonyokkal. Amikor elvonul a menet, felmegy a csúcsra. Longinus előzőleg megtisztította a Kálvária csúcsát a tömegtől. Az asszonyok mellett ott vannak Jézus unokatestvérei: József és Simon, és Alfeus is, Sára fia, valamint a pásztorok egy csoportja.

A csőcselék megint gyalázni kezdi Máriát és kíséretét: – Halál a galileaiakra! Halál! Galileaiak! Galileaiak! Átkozottak! Halál a káromló galileaira!(.....) Longinus, aki leszállt a lováról, megfordul, és látja Máriát. Megparancsolja, hogy hagyjanak fel ezzel a lármával...

A katonák elzavarják a csőcseléket, amely egymás hegyén hátán menekül. Felérkeznek a csúcsra az elítéltek is, és Jézus megint Mária közelében halad el, aki felnyög fájdalomában, de igyekszik elnyomni hangját a köpenyével. A zsidók látják ezt, és kinevetik, gúnyolódnak rajta. János, a szelíd János, aki egyik karjával Mária vállát tartja, hogy őt támogassa, megfordul, dühös tekintettel. Villámlanak a szemei. Ha nem kellene az asszonyokat oltalmaznia, bizonyára torkon ragadna néhány hitványt. (9-335) Forrás: PPEK / Mária Valtorta: Mária élete

Szent-Gály Kata: Keresztúton

„Azt mondja az Úr:
Kevés az, hogy a szolgám légy,
s fölemeld Jákob törzseit,
és visszatérítsd Izrael maradékát.
Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,
hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”
(Iz 49,6)

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?
Reszketni, remegni az Olajfa-kertben...?
Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?
Szemben a Halállal, szemben a közönnyel...?

Adnád-e kezedet szorító kötélnek...?
Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?
Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben...?
Az ostromozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?
Tudsz-e túrni értem, hordani keresztet...?
Roskadva, remegve, föl, egész a célig...?
Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod-e karodat szélesre kitárni...?
Az egész világért áldozattá válni...?
És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,
hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz-e mellém hágni...? A helyembe lépni...?
Magadat feledve életemet élni...?
Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?
Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Az Atya csendje

„A húsvéti három szent nap liturgiája arra hív minket, hogy átgondoljuk megváltásunk eseményeit, és hálatelt szívvel köszöntsük Krisztust mint Megváltónkat és Üdvözítőnket.” Az alábbiakban a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara Újszövetségi Szentírástudományi Tanszékének tanszékvezető professzora írását olvashatják.

Az evangéliumi szövegek többségében Jézus nagy határozottságról tesz tanúbizonyságot. Az Istennel való egyedülálló fiúi kapcsolata révén úgy tekinti magát, mint aki az Atya szeretetét és irgalmát közvetíti. Éppen ezért mindig nyitott a szenvedők és rászorulók felé, és kész segítő kezet nyújtani mindazoknak, akik segítségért folyamodnak hozzá.

Ha azonban Szent Márk evangéliumában végigolvassuk a Jézus Getszemáni-kerti virrasztásáról szóló elbeszélést (Mk 14,32–42), más benyomásunk támad, hiszen

Jézus itt úgy jelenik meg, mint aki maga is támaszra szorul.

A halálba vezető szenvedések közelségének tudatában engedményért folyamodik az Atyához, a vele lévő tanítványoktól pedig szolidaritást kifejező virrasztást és imát kér. Nem kétséges, hogy a Getszemáni-kerti történet azt a valóságot tudatosítja, amelyet a Zsidókhoz írt levél szerzője így fejez ki: „minden tekintetben hasonlónak kellett válnia testvéreihez” (Zsid 2,17); „hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a büntől azonban ment maradt” (Zsid 4,15).

Érdeemes kicsit behatóbban áttekinteni az elbeszélést, amelynek elején az evangélista drámai módon érzékelteti a helyzet súlyosságát: „Jézus remegni kezdett és gyötrődni. Majd így szólt (a tanítványokhoz): »Halálos szomorúság fogta el lelkemet«” (Mk 14,33–34).

Saját lelkiállapotát Jézus a zsoltárok kifejezésmódjával szemlélteti. Olyan mély szomorúság vett erőt rajta, amely már majdnem a halállal egyenértékű.

A folytatásban Jézus imájára irányul a figyelem: „Valamivel odébb ment, leborult a földre és imádkozott, hogy ha lehetséges, maradjon el az óra. »Abba, Atyám! – fohászzkodott –, te mindent megtehetsz. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!«” (Mk 14,35–36). Az óra az Ószövetségben az Isten által előre meghatározott időpontot jelenti. Jelen esetben nyilván a Jézusra váró szenvedés és halál idejét jelöli, amely az Atya üdvözítő tervének szerves része.

Bár Jézus tudatában van ennek, mégis az „órától” való eltekintést kéri, persze úgy, hogy a végső döntést az Atyára bízta. Kér, de nem követel.

Figyelemre méltó, hogy az evangélista az Atya megszólítás arám formáját is leírja: *Abba*. Ez egy igen bensőséges, családias formula: családi körben az édesapát szólították így a gyermekek. Istenre vonatkozó használatára az evangéliumokon kívül nincsenek egyértelmű példák. Jézus tehát most is – miként nyilvános működésének korábbi szakaszában – határtalan gyermeki bizalommal fordul Istenhez.

Nem szégyelli az Atya elé helyezni a benne támadt félelmet és bizonytalanságot.

Emberi érzései alapján szeretne mentesülni a szenvedés „kelyhétől”, ám engedelmes fiúként saját vágyait alárendeli az Atya akaratának.

Az evangéliumi szakaszban különös hangsúly esik a tanítványokra, akik Jézus többszöri figyelmeztetése ellenére mindvégig alszanak (Mk 14,37–41), vagyis nem képesek megfelelni Jézus kérésének: nem ismerik fel a helyzet komolyságát, és nem mutatnak szolidaritást Mesterükkel, aki a közeledő gyötrelmekre előretekintve nehéz órákat él át. A tanítványoknak persze nemcsak Jézus miatt, hanem a saját érdekükben is szükséges lenne a virrasztás és az ima. Hiszen a Jézusra váró megpróbáltatások – elfogatás, kihallgatás, keresztre feszítés – az apostolok számára komoly próbatételt, kísértést jelentenek majd, amelyben csakis az Istentől kapott lelki támasz segítségével tudnának helytállni. A tanítványoknak, az 51. zsoltár

szellemében folyamatosan fohászcodniuk kellene a „készséges lélekért” (Zsolt 51,14), amely szilárdná és a kísértésekkel szemben ellenállóvá tenné őket.

Az apostolok magatartása éles ellentétben áll Jézuséval. Amíg a Mester nagyon komolyan készül a vele szembeni erőszakos fellépésre, s egyúttal tudatában van az emberi természetből fakadó korlátoknak és bizonytalanságoknak, addig a tanítványok teljesen érzéketlennek bizonyulnak.

Jézus ugyan korábban nyíltan közölte velük a hamarosan bekövetkező eseményeket, és a bukásuk eshetőségére is figyelmeztette őket („mindnyájan meg fogtok botránkozni bennem” – Mk 14,26), ők mégsem érzik szükségét annak, hogy az imádkozó Mesterük példáját követve lelki megerősítést kérjenek Istentől.

Szent Márk elbeszélését olvasva

az a benyomásunk támadhat, hogy nemcsak a tanítványok érzéketlenek, hanem az Atya is csendbe burkolózik.

Az evangélista ugyanis nyíltan nem ír arról, hogy az Atya bármilyen formában válaszolt volna Jézus kérésére. Ám óvakodnunk kell az elhamarkodott következtetésektől. Nem feledhetjük, hogy az evangélisták nem adnak kimerítő beszámolót Jézus életének eseményeiről. A szóban forgó elbeszélést sem tekinthetjük úgy, mint egy minden részletre kiterjedő híradást. A szövegből jól kivehető, hogy Márk evangélista buzdító és figyelmeztető célzattal írt. Jézus példája egyértelmű buzdítás azok felé, akiken – a nehézségek és a szenvedések közepette – félelem és bizonytalanság vesz erőt:

legyenek teljes bizalommal Isten iránt; ne szégyelljék a félelmüket, hanem tárják bátran Isten elé, persze mindig alázatos kérés, és sohasem követelés formájában.

Az alvó tanítványok esete nyilvánvaló figyelmeztetés azoknak, akik elbizakodottak, és elfelejtik, hogy egyedül az Istentől kapott kegyelem által tudnak helytállni a különböző próbatételekben.

Mindazonáltal joggal tehetjük fel a kérdést: vajon hogyan viszonyult az Atya Jézus imájához? E tekintetben az elbeszélés befejezése nyújt támpontot. Imája befejezése után Jézus így szól az álomból felébredő apostolokhoz: „Elég volt. Itt az óra, az Emberfiát a bűnösök kezére adják. Keljetek fel, induljunk! Íme, közeledik hozzám az áruló!” (Mk 14,42). Ezek a mondatok jól érzékeltetik, hogy Jézus végül is igent mondott az „órára”, vagyis fenntartás nélkül kész vállalni mindazt, ami az Atya tervének megfelelően ezután történni fog.

Jézus imája tehát nem maradt eredménytelen: sikerült úrrá lennie az emberi természetből fakadó érzelmeken. Ebből viszont mégiscsak arra következtethetünk, hogy Krisztus megtapasztalta az Atya vigasztaló és bátorító jelenlétét.

Még ha az evangéliumi szöveget „szigorúan” értelmezve az Atya csendjére gondolnánk is, akkor sem kellene ezt a csendet az elutasítás vagy a közömbösség jeleként felfogni. A mindennapi életben is tapasztalhatjuk,

mennyire sokat jelent, ha gondjaink közepette olyan valakit találunk, aki kész csendben meghallgatni bennünket, és nem akar sem kioktatni, sem hamis ígéretekkel látszatmegoldást nyújtani.

Jézusnak is főképpen meghallgatásra és megnyugvásra volt szüksége, amelyet éppen az Atya csendes jelenléte tett lehetővé. Az istenhitet illetően nagyon ingadozó magyar költő megvallotta, hogy

lelki gondjai és magánya közepette „csöndesen és váratlanul” átölelte az Isten (Ady Endre: Az Úr érkezése).

Mennyivel inkább átélhette az Atya iránt feltétlen bizalmat és engedelmisséget tanúsító Jézus azt, hogy az Atya „karjaiban” végső megerősítést kap küldetése teljesítéséhez.

A húsvéti három szent nap liturgiája arra hív minket, hogy átgondoljuk megváltásunk eseményeit, és hálátelt szívvel köszöntsük Krisztust mint Megváltónkat és Üdvözítőnket. A Getszemáni-kerti imáról szóló elbeszélés által különösen is tudatosan számunkra:

Jézus úgy lett Üdvözítőnk, hogy testvéri sorsközösséget vállalt velünk – a szenvedéstől és a haláltól való félelemben is.

Mindez nemcsak arra ösztönözhet minket, hogy a küzdelmek közepette bátran forduljunk az Atyához, hanem arra is, hogy kéréseinket Krisztusra tekintve és Krisztus szellemében terjesszük a gondviselő Isten elé. Hiszen a tanítványaitól búcsúzó Jézus maga ígérte meg, hogy az ő nevében végzett ima meghallgatásra fog találni (vö. Jn 16,23–24). Forrás: Magyar Kurír.

Elköszönünk

Varga István és felesége Marika 2015 június 9.-én kezdték el egyházközségünkben a sekrestyési szolgálatot. Ez a feladat sokrétű munkát jelent minden sekrestyésnek, amit a hívők sokszor nem is látnak és gondolnának. Munkájukat mindig lelkiismeretesen elvégezték. Egyházközségünk nevében hálás köszönetet mondunk a hosszú évekig tartó áldozatos szolgálatukért. Isten áldása legyen egész életükön!

Oreskó Imre és Tünde

Historia Domus

Megújulnak a keresztúti képek!

- Templomunkban található keresztúti képek tavaly 110 évesek lettek és ez a sok idő nem múlt el nyomtalanul. A képekről tudnunk kell, hogy vakkeretre feszített, vászonra kasírozott, színes papírnyomatok.

- A díszkeret neogótikus stílusú, aranyozással, fiatornyokkal díszítve. Valószínűleg Réty és Benedek egyházi műparintézetében készülhettek, az épülettel egy időben. A keretek fényaranyozással díszített részei megkoptak, a metálfelületek színe elváltozott. A festés felülete elkoszolódott viaszos-kormos szennyeződéstől. A faragott kúszólevelek eltörtek, hiányoznak, a fiatornyokon lévő koronák szintén sérültek, vagy elvesztek.

- A képek felülete porszennyezett. A papír és a vászon elváltak egymástól, a megnyúlt hordozó miatt hullámosak, némelyik kép elszakadt. Ezért sokan úgy éreztük a közösségünkben, hogy eljött az idő a felújításra. Hosszas keresgélés és jó néhány árajánlat után, választásunk egy helybéli mesterre, Ziegler Németh Ferencre esett. A munkálatok megkezdődtek, és ha minden jól alakul, akkor templomunk búcsújára, ismét teljes pompájában fognak ragyogni a stációs képek. (Jelenleg hét stáció már részben megújult.)

- A műszaki megoldások is változnak, ugyanis a keretek alapszíne harmonizálni fog a már felújított főoltárral, a képeket csökkentett csillogású, úgynevezett múzeum üveggel védjük a szennyeződésektől és a sérülésektől, valamint hátulról is védve lesznek egy farostlappal. Jó formán egy "zárt dobozban," lesznek a képek, melyek így sokkal jobban ellenállnak majd a káros behatásokkal szemben.

- A képeket örökbe lehetett fogadni, (ami nagy meglepetésre), két hét alatt mind a 14 darab gazdára talált, jól mutatva közösségünk erejét és összetartását. Istennek legyen hála, hogy ennyien fontosnak tartják és magukénak érzik templomunkat és anyagilag is hajlandóak áldozatot hozni, hogy amint mi szüleinktől kaptuk, úgy megbecsülve, felújítva, gyermekeinknek tovább tudjuk adni!

Kaldenekker Olivér

A Ziegler-Németh Ferenc festőművész a kerekegyházi katolikus templom stációinak restaurátora

Az év elején kezdődött el a kerekegyházi Szent István Király katolikus templom tizennégy belső keresztútképnek felújítása. A díszes fakeretek és a képek restaurálását Ziegler-Németh Ferenc festőművész vállalta el másodmagával.

– A több mint száz esztendőes egyházi ereklyék felújítása igen nemes és ugyanakkor igen összetett feladat, ezért nagy kihívást is jelent számunkra. Kezünkbe tartani régi mesterek munkáját, akik az akkori szűkös technikai lehetőségeket kezűgyességükkel és a türelmükkel pótolták. Minden biztonnal az Isteni áldás is segítette munkájukat és abban bízunk, hogy a mi munkánkat is segíteni fogja a Teremtő – fogalmazott a kerekegyházi festőművész. A díszes stációképek fakereteinek lényegében valamennyi alkatrészét fel kell újítani. Kijavítani, vagy pótolni az aprólékos gonddal elkészített faragványokat. Az idő megviselte a képeket is, melyek ugyancsak restaurálásra szorulnak.

– A papírnyomatokat kasírozás után ki kell javítani az esetleges szakadásokat és kopásokat restaurálni. Külső felületét csillanásmentes üveglappal látjuk el a mechanikus sérülések és a rovar kártevők ellen, valamint hátlapja is borítást kap.... Folyamatosan dolgozunk, sokszor éjszakákon át, hogy a közelgő húsvéti ünnepekre megújult állapotba kerüljön a stáció minden darabja. Nem ez az első, hogy felújításokat végzünk.

Évekig foglalkoztam bútorok farészeinek rekonstruálásával, de hozzám hasonlóan a társamnak is van ilyen jellegű tapasztalata.

Valamikor édesapám kedveltette meg velem a fával és az egyéb anyagokkal való „bütykölést” alkotómunkát, valamint az atyai nagyapám is ügyes kezű ember hírében állt. Anyai ágról pedig a német „Ziegler” precizitást köszönhetem, akik ismerik a szüleimet, tudják miről beszélek....

A képek felújítási költségeit az egyházmegye támogatása és a hívek adományai fedezik. Lehetőség van a keresztútképek „örökbefogadására” is. A támogatásért cserébe az örökbefogadó neve egy réztáblán lesz elhelyezve a stációkép mellett. – Felmerült annak a lehetősége is, hogy tovább is folytatódhatnak a felújítási munkálatok és a főoltár után nem csak a stációk kapnak új színt és új köntöst, de a szószék és a mellékoltárok is megújulhatnak. Egyenlőre ez még csak tervezés alatt van.... Forrás,- fotó: BAON, Gulyás Sándor

Bemutkozik egyházközségünk új sekrestyése

Hajdu Oszkár vagyok, a Kerekegyházi Szent István Plébánia sekrestyése. Igaz, még csak alig néhány napja töltöm be ezt a posztot, de rendelkezem sekrestyés múlttal.

Hazámban, Szerbiában négy és fél éven át voltam az ottani plébános „jobb keze”. Három gyermek édesapja vagyok. Két lányom (17 és 16 évesek) és egy 3 éves fiam van. Bár nem kimondottan vallásos családból származom, a nagyszülők gondoskodtak arról, hogy vallásos nevelésben részesüljek.

Már nagyon kicsi gyerekként ott voltam a pap bácsi körül, hiszen a papám már alig három évesen ministrálónak ajánlott, amiért én végtelenül hálás vagyok neki. Az eredeti szakmám szabó, az építőiparban tevékenykedtem. Így kaptam felkérést templomunk külső és belső felújítására.

Két és fél évvel ezelőtt költöztünk Magyarországra. Bár nem Kerekegyházát céloztuk meg, az Úr mindent elkövetett, hogy ide kerüljünk.

Bizalmukat előre is köszönöm.

Az ártatlanul meghurcoltakra élettörténetének harmadik befejező részét az alábbiakban olvashatják.

Dr. André János repülőorvos százados. Született: Kerekegyháza 1913. október 7.A Magyar Királyi Honvédség tisztjeinek, 1945 utáni sorsát meghatározta „*Horthysta múltjuk*”, és sokukra internálás várt abban az esetben, ha nem kellett a népbíróság előtt számot adni cselekedeteikről. Az André család Kerekegyházán, a jobb módú családok közé tartozott, több kiemelkedő személyiség akadt köztük. Dr. André János és felesége Pulszki Emília, tagja volt a Kerekegyházai Független Kisgazda Pártnak. E koncepciós kirakatperben, a tíz eljárás alá vont személy közül, öten voltak tagjai, vagy tisztségviselői e pártnak. A kommunisták, a politikai ellenzék megsemmisítése érdekében, nem riadtak vissza sem az erőszaktól, sem a koncepciós perek lehetőségétől. Dr. André, a Kecskeméti ÁVÓ, 1948. június 17-én letartóztatta. 1948. június 20-án történt kihallgatása során tiltakozik, hogy a vele szemben felhozott vádak, nem felelnek meg a valóságnak. Dr. André, 1948. augusztus hó 3-tól „**demokráciaellenes**

rémhírterjesztés” vádjával, 1948. szeptember 14-ig internáló táborban. André doktort, az internálását követően, rendőrhatalósági felügyelet alá helyezték, mellyel ellehetetlenítették magánpraxisát. Kevésbé tudta ellátni betegeit, mivel csak rendőrhatalósági engedéllyel hagyhatta el Kerekegyházát. Ehhez kapcsolódóan több fellebbezési kérelmet fogalmazott meg, többek között a Belügyminiszter úrnak összesen hármat, valamint a Magyar Államrendőrség Kecskeméti Kapitanyságának, és a Budapest VI. ker. Rendőr Főkapitanyságnak egyet-egyet, melyekre választ nem kapott. André doktor, szerény és dolgozó életvitelét, az érzéketlen politikai hatalom, kérlelhetetlen kegyetlenséggel, hamis, összeeskábált vádakkal, ellehetetlenítette, kettétörte, tönkretette.

Szirtes János faesztergályos, kereskedő. „Katolikus Szülők Szövetségének az elnöke”

Született: Kerekegyháza 1912. június 27.

A négy gyermekes Szirtes János faesztergályos, kereskedő, nagyon egyszerű körülmények között élt, Kerekegyházán a Kossuth utcában. Az 1948-as kerekegyházai kirakatper megrendezése előtt, úgy az egyháznál, mint az iskolánál, egy széleskörű kommunista propaganda folyt, melyben helyet kapott az egyházellenesség, és az új állami tankönyvek bevezetése. Szirtes egyedüli az, aki az egyházi iskoláink államosításához kötődő koncepciós kirakatper kapcsán, már 1947. november 16-án, a **Katolikus Szülők Szövetségének gyűlésén**, beszédében, az egyházi iskoláinkban történő, állami tankönyvek bevezetése ellen, tiltakozó szónoklatot tartott. E beszéd is bizonyítéka annak, hogy a jól előre kitervelt kommunista propaganda kezdeti szakasza, nem az „iskoláink államosításról”, hanem az egyházi iskoláinkban, az „**állami tankönyvek bevezetéséről**” szólt. 1948. június 17-én, a késő délutáni órákban, kezdetét vette az a letartóztatás sorozat, melyben mintegy harminc kerekegyházait tartóztattak le. Gyanúsítottkénti kihallgatása, 1948. június 20-án történt a Kecskeméti ÁVÓ-n.

Kihallgatása közben, amikor csak gondoltak egyet, ütötték, verték Szirtest úgy, hogy a lábszárain maradandó sérüléseket okoztak. Három hónapig tartották fogva, ez idő alatt megjárta a Dél-Budai Internálótábort is. 1948. október 30-án, a Kecskemétre kihelyezett Budapesti Népbíróság Különtonácsa,

Szirtest, „**izgatás**” büntette miatt, 1 hónapi fogházra, mint főbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását azonban, 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Szirtes, 1948. szeptember 20-tól, 1950. április 4-ig, tizenkilenc hónapon keresztül, rendőrségi felügyelet alatt állt. Nagyon el volt keseredve a zaklatások miatt, félt az éjszakai letartóztatásától.

Horváth Mária, római katolikus egyházi tanítónő „Kalász Leányegylet” vezetője

Született: Bicske 1898. január 28.

A katolikus fiú és leány egylet tagjai, Horváth Mária tanítónővel, aki a kép bal oldalán ül.

A tanítói oklevél birtokában, előbb a kunkerekegyházi tanyasi iskolában, majd 1922-től a kerekegyházi központi iskolában, a Szent Imre Római Katolikus Elemi Népiskolában tanított. Vallásos életet élt. Horváth tanítónő, a tanítás mellett, a **„Katolikus Asszonyok és Leányok Szövetsége”,** (röviden KALÁSZ) vezetője volt. Már 1945-ben, a háborút követően megkezdődött, az egyházi ifjúsági katolikus szervezetek, egyesületek, felszámolása, betiltása, szétverése. Tanítónőnk, már 1946-ban el kívánták távolítani az egyesület éléről, már ekkor, **„népellenes”** bűncselekmény miatt, volt vele szemben eljárás. Az itt élő emberek, semmit nem tudhattak abból, hogy hogyan épült be a kommunista propaganda gépezet az embereivel az egyházhoz, a központi iskolánkhoz, és belső hangulatkeltéssel, mesterségesen gerjesztett provokációkkal, propagandával, hogyan készítették elő az egyházi iskoláink államosításához kötődő, **konceptiós kirakatpert.**

Horváth tanítónő, az 1948. június 19-ei, „gyanúsítottkénti” kihallgatása során, nem ismerte el, a vele szembeni vádak. 1948. augusztus 3-tól, 1948. október 13-ig, az **„iskolák államosítása ellen izgatott”** vádjával, internálótáborban. A Budapesti Népbíróság Különtanácsa, 1948. december 17-én, a Nb. XXIII. 3521/1948/3 számú ítéletével Horváth Máriát **„izgatás”** vétségében bűnösnek mondta ki, ezért 2 hónapi fogházra, mint főbüntetésre, 3 évi hivatalvesztésre, nyugdíjigényének fenntartása mellett és politikai jogai gyakorlatának ugyanannyi tartalmú felfüggesztésére, mint mellékbüntetésre ítélte.

A Népbírósági ítélet felsorolásának a végén ott van, az **„állásvesztésre”** ítélet is. Egy későbbi környezettanulmányból az is kiderül, hogy édesanyjával él közös háztartásban, aki a férje után kapott özvegyi nyugdíjból él. Az állásából felfüggesztett tanítónő, fél fizetését kapja. Jelenleg teljesen zárkózott, a templomon kívül máshova nem szokott járni, baráti kapcsolatot kimondottan senkivel nem tart fenn.

Mikity Rozália okleveles tanítónő, kunbaracsi tanítványaival

Született: Kerekegyháza 1925. november 14.

A Mikics nagyszülők, az I. világháborút követően települtek át a Délvidékről. Édesapja Mikics Antal, az 1947-es választásokat követően, a kékcédulás csalásos választások miatt, egy gyűlésen bírálta a kommunista pártot.

Mire hazaért, jött érte az ÁVÓ, és elvitte. Kerekegyháza helytörténetében, a **„Népbírószági eljárásokból”** jól kitűnik, hogy a kommunista hatalom, a társadalom különböző rétegeit, koncepciós perekkel, hogyan igyekezett megfélemlíteni. Mikics Antalt **„közellátás veszélyeztetése”** miatt, 1947 decemberében feljelentették, s 10 évre ítélték.

A kommunista hatalom, a folyamatos megfélemlítéssel manipulált, s nem egyedüli család Kerekegyházán, ahol egy familián belül, több családtagot érintett a politikai üldöztetés. Mikity Rozália tanítónőt is, 1948. június 17-én, koncepciós kirakatperben letartóztatták. 1948. június 19-én történt kihallgatása alkalmával, ütötte az ÁVÓ-s. Az egyik lábára biccentett, mikor ezt észrevette az ÁVÓ-s, tovább nem bántotta. A kihallgatások minden esetben célirányosak voltak.

A Vizsgálati Jelentésben, melyre épült az ártatlanul meghurcoltak teljes koncepciós eljárása, mindössze egyetlen nevetségesen primitív, **„koholt”** kijelentés fogalmazódott meg. 1948. augusztus 3-tól, 1949. április 1-ig, **„iskolák államosítása ellen izgatott”** vádjával, internálótáborban. Rozália, megtörten, fogalmazta meg levelét a Belügyminiszternek, melyből idézek. *„A terhemre rótt kijelentések, el vannak ferdítve, tagadásommal szemben bizonyítva nincsenek, és ezért az internálásom elrendelésének kellő oka nincs. Valótlan az, hogy én a*

szülőket felbujtottam volna, hogy gyerekeiket ne adják államosított iskolákba. Méltóztassék szabadságomat nekem visszaadni, legrosszabb esetben rendőri felügyelet alá helyezéssel, további magatartásom tekintetében ellenőrzést gyakorolni”. Rozáliát, az internálásából való szabadulását követően, megalázásként, büntetésből, egy eldugott kunbaracsi tanyasi iskolába helyezték tanítani.

Székely Emma, római katolikus egyházi tanítónő, középen ül.

Született: Maros – Torda vármegyei Mikháza 1901. február 9.

Székely Emma római katolikus egyházi tanítónő, hívő életet élt, tagja volt a helyi kisgazda pártnak, és jobboldali politikai beállítottságú volt, mely értékek nem voltak összeegyeztethetőek, a kommunista párt nézeteivel.

A szovjet mintára megszervezett állampárti diktatúra, totális irányításra és ellenőrzésre tört, és ennek érdekében megindult a küzdelem, az iskolák feletti ellenőrzés birtoklásáért.

1948. június 16-án életbe lépett az iskolák államosításáról szóló törvény, s a sorozatos támadások után, sor került az iskoláink államosítására.

A törvény megszavazását követő napon, 1948. június 17-én, a kirakatper részeként, megkezdődtek a letartóztatások. Székely tanítónő letartóztatását követő kihallgatása, 1948. június 19-én történt a Kecskeméti ÁVÓ-n.

1948. augusztus 3-tól, 1949. szeptember 2-ig, a Buda – Déli Internálótáborban. Székely egyedüli a tíz eljárás alá vont személy közül, kit a Népbíróság „izgatás” büntette miatt, 1949-ben állított bíróság elé. A Budapesti Büntető törvényszéki Fogház Vezetője, szabadságvesztés végrehajtásával felmerült költség megtérítésére kötelezte Székelyt.

203 napot töltött valamely Budapesti Büntető törvényszéki Fogdában, és ez, napi 5Ft költséggel számolva, 1015Ft rabtartási költséget tett ki, melyet köteles az elítélt megfizetni.

A hatalom birtokosai, a sztálinista törvénybírák, megpecsételték sorsát, bűnösnek nyilvánították ki, ami rányomta bélyegét az életútjára.

E miatt az új iskolaigazgató, aligha dobott feléje egy jó szót is. Székely tanítónő, átélve a fájdalmas megaláztatást, belefáradva tragikus sorsába, jobbnak látta odébb állni, tovább állt, és valahol más településen folytatta hivatását.

Legyen némi vigasz, a per valamennyi szenvedőalanya számára, hogy lesz folytatása, s nem marad el a tényleges történelmi elégtétel.

Az itt leírtak, már mind történelem, szomorú és értelmetlen kerekegyházai történelem, dióhéjban.

A több évtizedes elhallgattatásból, megfélemlítésből, utat fog törni az igazság, és visszakapják méltóságukat mindazok, kiket emberségükben, méltóságukban megaláztak.

Tettem a dolgom, mert a küldetésem kötelez, még akkor is, ha a szocializmus megrokkantotta a lelkeket, érdektelenné, közömbössé tette az embereket, eleink iránt:

Szalai József

„Ha az igazság elhagy engem, az az igazság dolga. De én az igazságot el nem hagyom, mert az meg az én dolgom.”

Hamvas Béla

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, **Plébánia:** **Kerekegyháza,** Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók:** Ruskó Norbert atya, Hajdu Oszkár, Juhász István és Erika, Kaldenekker Olivér, Kelemenné Mária, Kelemen Márk, Kelemen Zalán, Lipótzyné Marika és János, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, Szalai József, Weninger Antalné. Szerkesztési, tördelési munkák: Oreskó Imre, Sztaskó Roland. **Nyomdai kivitelezés: Andrásy Írószer**

Ökumenikus mamakör

Jubiláns Házaspárok megáldása 2024.02.11